

[Ajatuksia.](#)

Elämä ei oo helppoa. Vaikka mulla tällä hetkellä menee asiat ihan ookoosti ja mulla on edes pari kaveria, silti tuntuu pahalta. On ollut aika millon olin aivan yksin ja mulla ei ollut ketään. Oonkin tosi kiittolinen, että oon saanut joitain ihmisiä mun elämään, mutta se on vaan niin raskasta kun ei voi nähä niitä kovin usein.

Koulussa on kaikki aivan perseestä. Joudun olemaan feikkejen kavereiden kanssa, jotka kohteli mua monta vuotta paskasti ja kiusas henkisesti. Suoraan sanottuna ne pilasi mun elämän. Enkä koskaan pysty antamaan niille täysin anteeksi. Lähes monet opettajat pitää mua silmätikkuna vaikka en edes yhtään tiedä miksi. Saattaa kuulostaa liioittelulta tai vaan harha-ajatuksilta, mutta siltä musta todella paljon tuntuu. Vanhemmat on mun tukena ja ne on tosi hyviä vanhempia. Silti tiedän, että ne pitää mun siskosta enemmän kuin musta. Ne aliarvioi mut eikä ota mua tosissaan koska oon teini. Niillekin on tosi vaikea avautua ja niillä on niitten omia ongelmia. Lisättävää vielä koulusta on ne kusipää pojat, jotka aina kuittailee kaikesta mahdollisesta.

Tää kaikki oli vaan pieni pala tästä kaikesta paskasta mistä kerroin. En vaan enää jaksa. Haluun vaan pois. Tiedän, että kuolema on mulle paras vaihtoehto. En jaksa enää odottaa, että tulisi parempia päiviä, kun aina joutuu pettymään tai tulee vastoinkäymisiä. Aina. Me kaikki kuitenkin tullaan kuolemaan joskus, niin onko sillä väliä milloin. Ja jos jotkut ihmiset välittää musta, niin tietenkin ne haluaa parasta mulle. Ja kuolema on sitä.